

vztahuje, osobou třetí a proto mu právo k rekursu proti usnesení prvního soudu nepříslušelo. Ani jako případnému poddlužníku mu právo k rekursu nebylo lze přiznati, ježto nejde o záповeď plnění podle § 331 ex. ř. (§ 294 ex. ř.), nýbrž o opatření za výkonu zahájené již exekuce. Cítil-li se Josef F. usnesením prvního soudce a vůbec exekucí ve svých právech dotčen, měl volně domáhati se odpomoci pořadem práva. Volba rekursu byla pochybená. Ježto právo k rekursu Josefu F-ovi nepříslušelo, bylo jeho rekurs odmítnouti a rekursní soud, neučiniv tak, pochybil. Na dovolací rekurs bylo se proto usnésti, jak se stalo.

Čís. 9616.

Ustanovení § 279 obč. zák. stalo se bezúčinným vzhledem k § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., a nelze je obživovati obdobou § 276 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Rv I 879/29).

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení zápůjčky, již byl přijal opatrovník žalovaného v době, kdy byl žalovaný v žaláři. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h : V souzeném případě nejde o opatrovnictví podle § 279 obč. zák., nýbrž o opatrovnictví podle obdoby § 276 obč. zák. Ostatně podle § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. nenastává sice nyní odsouzením ztráta způsobilosti k jednání ve věcech občanských, ale přes to ponechává se i nadále soudu na uvážení, zda nemá býti podle § 276 obč. zák. zřízen opatrovník osobě, která následkem odpykávání trestu jest nepřítomná a ho potřebuje. § 270 obč. zák., který vypočítává případy opatrovnictví, neuvádí případy ty výčetmo a mohou tudíž nastati případy, kde jest třeba zříditi opatrovníka, ježto u osoby, pro niž jest zříditi opatrovníka, jeví se to vzhledem ke zvláštním okolnostem v § 276 obč. zák. uvedeným nutnou potřebou. Podle § 276 obč. zák. jest třeba ustanoviti opatrovníka nepřítomnému, nezůstavil-li sám zástupce, kdyby bez něho jeho právo prodlením bylo ohroženo nebo právo třetích osob ve svém běhu staveno. Nepřítomným jest, kdo není v místě, kde jest třeba jeho přítomnosti k hájení jeho práv, třebas byl jeho pobyt známý. Podle opatrovníckého spisu byl žalovanému ustanoven dne 18. února 1922 opatrovníkem František H. z důvodu, že žalovaný byl odsouzen na deset let do žaláře, a opatrovnictví bylo zrušeno dne 12. září 1927. Žalovaný, jsa v trestnici, nemohl své majetkové věci sám spravovati, byl nepřítomen a opatrovníka tedy bylo třeba zříditi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce nesdílí dovolací soud plně důvody napadeného rozsudku, přesto však uznal, že aspoň potud nebyla sporná věc posouzena v napadeném rozsudku po právní stránce nesprávně, pokud bylo vyhověno žalobě a jejímu žádání. Podle § 27 b) trest. zák. byla s odsouzením k trestu smrti nebo do těžkého žaláře spojena ztráta způsobilosti k právním činům potud, že odsouzený nemohl podniknouti ani mezi živými právní jednání zavazující, ani učiniti poslední pořízení. Proto bylo zapotřebí ke správě jeho jmění zříditi opatrovníka, a té potřebě vyhovoval předpis § 279 obč. zák. Když však § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 131 ř. zák. byl zrušen předpis § 27 b) tr. zák. a ono omezení k právním činům pominulo, stalo se i opatření podle § 279 obč. zák. zcela bezpředmětným. Dovolatel, byť i byl odsouzen do těžkého žaláře na deset roků, mohl i mezi živými i pro případ smrti volně nakládati svým jměním, mohl si tedy sám zříditi správce svého jmění, a nenáležel k osobám, které jsou podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona. Ustanovení § 279 obč. zák. nemá účinnosti. Nejde o dovolatelovo opatrovnictví ani podle obdoby § 276 obč. zák., jak se odvolací soud domnívá. Obdoba má podle § 7 obč. zák. platnost jen tehdy, »nelze-li právní případ rozhodnouti ani podle slov, ani z přirozeného smyslu zákona« a tu jest »hleděti k podobným v zákoně zřejmě rozhodnutým případům a k důvodům jiných příbuzných zákonů«. Bylo-li ustanovení § 279 obč. zák. učiněno § 5 zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 131 ř. zák. vědomě bezúčinným, nesmí býti obživováno obdobou ustanovení § 276 obč. zák. a výkladem, že »nepřítomný jest ten, kdo není v místě«. To je nemožné odůvodnění zvláště v souzeném případě, v němž si nepřítomný dovolatel, jak to bylo známo podle opatrovnických spisů, odpykával trest v trestnici, kde byl dokonce vyslýchán na dožádání opatrovnického soudu. Bylo tedy opatrovnictví zřízeno neprávem, leč tato okolnost nemá pro rozhodnutí rozepře významu, přikládaného jí soudy nižších stolic.

Čís. 9617.

Obchodního cestujícího nelze považovati za obchodního pomocníka ve smyslu zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., měla-li podle úmyslu stran disponovati firma výsledkem jeho práce (zakázkami), nikoliv jeho službami.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Rv I 1028/29.)

Obchodní cestující domáhal se na firmě, pro niž cestoval, zaplacení provise a diet. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto